

De break-up clause

Niamh Hargan bij Boekerij:

Wie we ooit waren

Twaalf dagen in mei

De break-up clause

De break-up clausule

NIAMH HARGAN

Vertaald door Marijke Aarnoutse

ISBN 978-90-492-0326-9

ISBN 978-94-023-2326-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Break-Up Clause*

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Mlle Belamour

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Marijke Aarnoutse

© 2023 Niamh Hargan

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn zus, Caitriona: zij lost sinds 1989 al mijn problemen
(wat betreft creativiteit, kleding en overige) op. Wat bof ik toch met jou.*

WEEK EEN

Op het dak van Zelnick, O’Leary & Abbott (‘Manhattans grootste middelgrote advocatenkantoor’) wordt gespeecht, al ruim een kwartier, maar Fia Callaghan heeft er nauwelijks iets van meegekregen.

Het eerste stukje heeft ze gehoord.

‘Ik wil alle stagiairs van deze zomer hartelijk welkom heten,’ zo begon een van de vennoten. Links van hem knikten een stuk of twintig zorgvuldig uitgekozen rechtenstudenten, die opgingen in één grote massa, enthousiast.

‘We zijn zo blij dat jullie er zijn, zodat jullie van ons kunnen leren, maar wij óók van jullie. Jullie zijn de toekomst van ons vak. En ik beloof: in de komende tien weken krijgen jullie echte, praktijkgerichte juridische ervaring. Jullie delen allemaal een kantoor met een gedreven advocaat-mentor van onze firma. En zoals altijd zien we jullie graag aanhaken bij onze netwerkborders of sociale evenementen. Met gepaste trots mag ik zeggen dat wij hier bij Zelnick, O’Leary & Abbott, of liever ZOLA genoemd, bekendstaan om onze zakelijke en commerciële knowhow. Maar het gaat niet alléén om de deal. Wij vinden het mentale welzijn van onze werknemers uiterst belangrijk...’

En hier is Fia waarschijnlijk afgehaakt. Ze heeft inmiddels zoveel seminars over het theoretische standpunt van het bedrijf over mentaal welzijn bijgewoond dat ze er zo langzamerhand zelf een kan geven. De belangrijkste boodschap: je kunt elke

dinsdagochtend bij zonsopkomst meedoen aan de yogales hier op het dakterras (advocaten alleen als ze ruim van tevoren een plaatsje hebben gereserveerd), maar iedereen die langer dan twee weken thuiszit met een burn-out moet toch echt op ont-slag rekenen.

Fia verwacht niet dat dit in de inspirerende toespraak zal worden genoemd, maar dat maakt niet uit. Zelfs voor haar is het moeilijk om negatief te doen op een ochtend als deze. In de verste hoek van het terras staat een indrukwekkende hoeveelheid aan fruit en gebakjes uitgestald en serveert een bediende ontbijtcock-tails en koffie. Tegen de helderblauwe lucht lijken de bekende gebouwen van New York haast gegenereerd door een computer.

Ze laat haar blik over het Chrysler Building voor haar glij-den, terwijl de vennoot verder wauwelt over ‘expertise delen’ en ‘relaties versterken’. Ze neemt niet vaak de tijd om, zoals nu, even stil te staan bij het feit dat ze het hier heeft gemaakt, in deze stad zo ver van huis. Of beter gezegd: dat ze het áán het maken is. Vanaf vandaag, met de start van het nieuwe sta-geprogramma, voelt ze zich meer op koers dan ooit om haar doelen te bereiken. Zakelijk gezien dan.

Persoonlijk heeft Fia eigenlijk geen bijzondere doelen, hoe-wel ze, sinds kort en naar aanleiding van een bepaalde belang-rijke verjaardag, wel is begonnen er een paar te stellen. Ze heeft namelijk bedacht dat ze misschien wat volwassen vaardigheden zou moeten ontwikkelen, misschien moet ze zelfs een soort verborgen passie in zich naar boven brengen. Dit is het punt wat betreft ouder worden in 2023: je kunt het niet gewoon laten gebeuren zoals je moeder en oma dat wel konden. Nee.

Je moet béter en béter worden. Je moet elke kans grijpen om ‘jezelf echt te leren kennen’, en zo.

Wat kan Fia over zichzelf zeggen, nu ze dertig jaar en zes weken oud is?

Ik loop graag hard door heel Manhattan met mijn oortjes in. Ik ben dol op te dure cocktails drinken met vrienden. Ik kan extreem goed ergens rode wijn uit schrobben, zelfs uit lichte vloerbedekking; tegen de tijd dat ik klaar ben, is niet te zien dat er ooit een druppel is gemorst. Ik weet altijd mijn evenwicht in een rijdende metro te bewaren zonder dat ik iets smerigs aan hoeft te raken.

Dit is allemaal belangrijk voor Fia, heel erg belangrijk zelfs. Maar ze vermoedt dat er een dag komt waarop het juist verschrikkelijk onbelangrijk voelt als ze erover praat. Ze weet niet zeker of deze vaardigheden de voldoening en veelzijdigheid geven waar ze waarschijnlijk naar zou moeten streven in dit nieuwe decennium.

Hoe dan ook, het doet er allemaal niet toe hier, in deze wolkenkrabber op Madison en 49th Street. Hier draagt ze een mantelpakje, brengt ze haar tijd per zes minuten in rekening en denken steeds meer mensen dat ze weet wat ze doet.

Tegen de tijd dat de speech ten einde is en iedereen rond begint te lopen (en/of zich afvraagt wanneer je weer beleefd achter je bureau kunt kruipen), kan Fia er niets aan doen: ze voelt zich écht energiek. Ze staat met wat collega's te kletsen als Celia, medevennoot Celia, op haar afstapt.

‘Hé Fia, zullen we jouw nieuwe *roomie* eens zoeken?’ stelt ze voor en meteen kijkt Fia beleefd geïnteresseerd.

‘Graag!’ Ze zet haar lege cocktailglas neer. Wat was het

jaren geleden een teleurstelling geweest om erachter te komen dat een Amerikaanse mimosa niet groter was dan een Ierse Buck's Fizz. 'Kan niet wachten om haar te ontmoeten!'

'Hém zul je bedoelen,' antwoordt Celia. Ze loodst haar langs wat groepjes, tot ze bij iemand komt die ze op de schouder tikt.

O, absoluut een hem, denkt Fia. Deze man, blijkbaar haar stagiair, is zeker één meter tachtig. Ze ziet het bureau voor zich, dat afgelopen week in de hoek van haar kleine kantoor is gepropt en nu bijna haaks op haar eigen bureau staat. Dat ze die kleine ruimte met een mán zou moeten delen, was nog niet in haar opgekomen. In gedachten slinkt die kleine ruimte met de minuut. Ze kan alleen maar hopen dat de schrik niet op haar gezicht is af te lezen als de vreemdeling in zijn marineblauwe pak zich naar Celia omdraait.

Plots is schrik wel het laatste wat er door haar heengaat als ze hem van voren ziet. In één klap voelt ze hoe de adem uit haar lichaam wordt gezogen, elk laatste beetje van haar zonnige humeur verdwijnt binnen enkele seconden.

Donker haar, donkere ogen, het begin van een zomers tintje. Alles lijkt op hem.

En toch... néé, denkt ze. Dit kan niet.

Of wel?

Haar gedachten razen, proberen te ontdekken wat hier misgaat, waar haar verstandelijke vermogens falen. Is dit een waarnemingsfout of een geheugenfout? Het moet een van de twee zijn... En opeens wordt ze verlamd door onzekerheid. Het is immers al zo lang geleden, jaren ondertussen, dat ze elkaar voor het laatst hebben gezien.

‘Benjamin, mag ik je voorstellen aan Fia Callaghan,’ zegt Celia met haar altijd levendige en heldere stem. ‘Zij is deze zomer je mentor. Fia, dit is Benjamin Lowry.’

Deze woorden vormen niet zozeer een kennismaking, maar zijn een uiterst ellendige en gevreesde bevestiging. Het is hem.

‘O mijn god!’ roept Fia uit. De woorden vliegen uit haar mond voordat ze er erg in heeft en druisen in tegen haar tot nu toe succesvolle regel: geen emoties tonen op het werk. Bovendien hoort ze hoe haar accent ongeveer dertig procent Ierser klinkt dan normaal.

Celia kijkt haar verrast aan, waarschijnlijk omdat het ook een verrassende reactie van haar is, en Fia produceert snel een piepend kuchje.

‘Sorry. Ik, eh... hoi,’ weet ze met een iets rustigere stem uit te brengen. Zou het kunnen dat ze nu een beroerte heeft? Moet iemand haar gezicht, armen en spraak niet controleren? In wat heel goed de laatste seconden van haar volledige mobiliteit zouden kunnen zijn, kijkt ze naar haar eigen hand alsof die van een vreemde is, terwijl ze die ter begroeting uitsteekt.

‘Ik ben Fia,’ hoort ze zichzelf zeggen.

Hij staart alleen maar naar haar en het lijkt wel een eeuwigheid te duren (hoewel het in werkelijkheid waarschijnlijk erg kort is). Benjamin. Benjamin Lowry. Hier, op haar werk. *Benjamin Lowry.*

Fia voelt haar adem in haar borstkas stokken, terwijl ze wacht op wat komen gaat. Een uitroep, een verklaring... een verontschuldiging misschien? Ze vindt alles prima, al zou ze er liever geen publiek bij willen hebben.

‘Hoi,’ groet hij uiteindelijk terug.

Dat is blijkbaar alles wat ze krijgt, alles wat hij te zeggen heeft. Hij schudt haar hand, sluit zijn vingers rond de hare en lijkt van hen beiden nog het meest verward. Verbijsterd, zelfs. Hij ziet er eigenlijk uit zoals zij zich voelt. Het is haar direct duidelijk dat dit niet een vooropgezet plan van hem is. Het is geen list of grap. Hij was net zomin van plan haar vandaag tegen te komen als zij hem.

Ondertussen lijkt Celia dolgelukkig. ‘Fia werkt op onze afdeling voor personen- en familierecht,’ neemt ze soepeltjes over. ‘En, hoewel ik misschien bevooroordeeld ben, denk ik dat dat stiekem het beste team heeft. Fia is een van onze slimste collega’s, ze wordt binnenkort senior.’

Zegt ze dat laatste nu met een kleine twinkeling in haar ogen, vraagt Fia zich af? Is dat snelle glimlachje een hint? Ze heeft ongelofelijk veel mazzel dat Celia Hannity, van alle partners bij ZOLA, haar directe leidinggevende is: het hoofd van de afdeling voor personen- en familierecht. Al vanaf het begin lijkt ze aan Fia’s kant te staan, al weet Fia niet precies waarom. Misschien speelt mee dat Celia uit een trotse, hardwerkende Iers-Amerikaanse familie komt. ‘Wij Ierse vrouwen moeten elkaar steunen,’ heeft ze meer dan eens gezegd.

Nu richt ze haar aandacht echter weer op Benjamin. ‘Zoals we in ons laatste gesprek al zeiden, krijg je werk van al onze afdelingen,’ legt ze hem uit, ‘en schuif je soms bij een ander team aan indien nodig, maar Fia’s kantoor is je vaste werkplek. Zij zal je wegwijs maken bij toegewezen opdrachten, al je vragen beantwoorden... Zie haar maar gewoon als je grote zus deze zomer.’

Bij die opmerking trekt Benjamin zo'n raar gezicht, dat Fia in andere omstandigheden in lachen was uitgebarsten. Geschokt en met grote ogen lijkt hij op een gegijzelde in zo'n filmpje. Misschien, of waarschijnlijk, zijn het de zenuwen.

'Oké,' zegt hij en Celia glimlacht hartelijk.

'Mooi, fijn, geweldig! Ik roep straks iedereen samen, maar er is nog wat tijd voordat we weer naar beneden gaan, dus ik laat jullie even alleen zodat jullie kennis met elkaar kunnen maken,' antwoordt ze.

Met die woorden verdwijnt ze, waarschijnlijk om anderen te koppelen, en Fia en Benjamin staren elkaar aan.

De stilte die volgt, blijft maar duren. Er worden ondertussen kinderen geboren, die groeien op, doen eindexamen, trouwen, gaan op cruise en sterven tot slot van ouderdom. En Fia Callaghan en Benjamin Lowry staan daar maar, op een dakterras in Midtown Manhattan, terwijl de spanning tussen hen haast tastbaar is.

'Hoe gaat het met je?' vraagt Benjamin uiteindelijk, de eeuwige grappenmaker.

Fia fronst, totaal niet in de stemming voor grapjes. Instinctief kijkt ze rond, op zoek naar een plekje waar niemand hen kan horen. Behalve langs de zijgevel van het gebouw (wat nogal een drastische oplossing is), is de enige optie binnen, in de kleine hal waar de liften zich bevinden. Uiteraard bestaat die ruimte ook uit glazen muren, want bij ZOLA bestaan alle deuren en muren uit glas, voor zover de moderne architectuur dat toelaat. Privacy bestaat hier niet, maar voor nu is dit de beste plek.

Met een rukje knikt ze in die richting en zwiingend volgt Benjamin haar, terwijl ze naar de hal loopt.

‘Hoe het met me gaat?’ gromt ze zodra ze binnen staan. ‘Ben! *What the fuck?! Wat dóe je hier?*’

‘Wat doe jij hier?’ kaatst hij terug en hij klinkt nu even boos als zij. Ze hoort dat hij nog steeds op de licht lijzige manier uit North Carolina praat.

‘Ik werk hier, duh.’

Hij schudt afkeurend zijn hoofd. ‘Dat zie ik,’ antwoordt hij ijzig.

Fia reageert niet. Haar bloedt pompt op sneltreinvaart door haar aderen. Haar zelfbeheersing dreigt plaats te maken voor paniek. Ze lijkt geen woorden meer te kunnen vinden. Ze zou het liefst enorm hard willen gillen, gewoon om zich daarna beter te voelen. Uiteraard kan dat nu niet. De wanden zijn maar tot op zekere hoogte geluiddicht. En misschien zijn ze allebei al iets te druk aan het gebaren. De manier waarop ze tegenover elkaar staan, lijkt waarschijnlijk meer op twee mensen die een duel beginnen dan op twee nieuwe collega’s die elkaar leren kennen en allebei geïnteresseerd zijn in de Amerikaanse rechtspraak.

Ze ademt een paar keer diep in. Terwijl ze door de kleine ruimte ijsbeert, dwingt ze haar lichaam te ontspannen.

‘Luister, je kunt hier niet zijn,’ begint ze, zodra ze voelt dat ze weer normaal kan praten. ‘Daar komt het op neer. Het spijt me. Je moet ontslag nemen.’

Wat voor haar zo duidelijk is, is het totaal niet voor Benjamin, maar dat, zo veronderstelt ze, is niets nieuws.

‘Dat meen je niet,’ reageert hij gelijk. ‘Weet je wel wat ik allemaal heb moeten doen om deze plek te krijgen? Het zou verdomme nog makkelijker zijn geweest om deze zomer bij NASA aan de slag te gaan.’

Ze weet dat hij gelijk heeft. In de juridische wereld in de VS wordt de zomerstage (tussen het voorlaatste en laatste jaar van de rechtenstudie) gezien als een belangrijke stap op weg naar een carrière als volwaardig advocaat. Het is niet eenvoudig om een stageplaats te vinden, zeker niet bij de grotere advocatenkantoren. Nu ze erover nadenkt, is ze eigenlijk meer dan verbaasd dat het uitgerekend Benjamin is gelukt om hier te staan.

Dan realiseert ze zich dat zijn ouders waarschijnlijk wel iemand kennen. Ook dat komt veel voor.

‘Nou, dan zorgen we er op z’n minst voor dat je wordt overgeplaatst,’ bedenkt ze snel. ‘Dat je deze zomer hier rondloopt, is tot daaraan toe, maar dat ik mijn kantoor met je moet delen...’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Oké.’

Is dat niet typerend voor hem? Geen initiatief, niet doorzetten. Alleen dat *laissez-faire*, die houding, herinnert ze zich plots heel goed. Het wekt een heel bijzondere ergernis op. Ze vindt niets zo irritant als mensen die zichzelf omschrijven als chill, alsof dat ergens op slaat, alsof het iets goeds is. Beseffen ze niet hoe egoïstisch dat is? Hoe vervelend voor anderen?

Haar ogen dwalen af naar het terras en ze ziet dat de stagiairs bijeen worden geroepen voor een rondleiding door het gebouw. Ze kunnen elke minuut deze kant op komen, met Celia Hannity voorop.

Benjamin volgt expres haar blik. ‘Dus. Ik vermoed dat je me

niet zomaar eruit kunt smijten? Wil jij de directie inlichten over onze... situatie?' vraagt hij. 'Of zal ik dat doen?'

Opeens dringt het tot Fia door. Hij heeft haar in zijn macht. En nog vervelender: hij weet dat.

Ze wil heel graag dat níemand de directie over hun 'situatie' vertelt en dan denkt ze nog niet eens aan haar promotiekansen, maar alleen aan haar professionele status en algemene persoonlijke waardigheid.

Ze ademt diep in via haar neus en even diep weer uit, precies zoals Adriene altijd voordoet tijdens yoga. Het is lang niet zo reinigend als ze had gehoopt, maar ze krijgt er wel een bepaald inzicht door, waardoor ze het onvermijdelijke kan accepteren.

'Oké, Benjamin. Weet je? Oké. Goed!' Ze kan niet voorkomen dat haar stem iets omhoogschiet, op een manier die hij ongetwijfeld als hysterisch zou beschrijven. 'Het zijn maar tien weken. Als je hier je stageloopt, prima, dan moet je hier zijn. We moeten het gewoon maar overleven.'

Ze werpt opnieuw een blik naar buiten en ziet de groep in beweging komen. Binnen tien seconden stappen ze door de haldeuren en wordt Benjamin in hun midden opgeslokt. Maar ze is nog niet klaar. Ze moet nog één belangrijk ding tegen hem zeggen en dat kan snel.

Ze draait zich weer naar hem toe en knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Maar ik denk echt dat het tijd is om de scheiding aan te vragen.'

2

Fia wacht niet op de lift. Het idee om naast Benjamin, of wie dan ook, in een krappe ruimte te staan, trekt ze niet. Zodra de hal wordt gevuld met mensen, glipt ze de deur naar het trapenhuis door. Zo snel als haar hoge hakken haar kunnen dragen, stuitert ze de trap af met twee of drie treden tegelijk.

Als ze al zeker tien verdiepingen lager is, struikelt ze en klapt haar enkel pijnlijk dubbel. Als hardloper voelt ze direct dat het niets ernstigs is, maar toch blijft ze even staan en vloekt zachtjes in de stilte. Ze is buiten adem en haar hoofd tolt als een bezetene.

Ze grijpt de trapleuning beet, wacht tot de duizeligheid wegzakt en probeert zich op de een of andere manier te vermannen. Goed, er is net voor haar neus een bom (in de gedaante van een mens) ontploft, het is dus geen wonder dat ze overstuur is, maar niemand hoeft haar zo te zien. Ze heeft tenslotte haar eigen lijfspreuk bij ZOLA: een plaats voor alles en alles op zijn plaats. Dat geldt zowel voor haar eigen emoties als voor al die paperassen die ze volgens het bedrijf in tweevoud moet bewaren.

Ze schudt even haar hoofd. Ze gaat gewoon naar de lobby, besluit ze. Logisch nadenken, oplossingsgericht te werk gaan en objectief zijn; deze drie vaardigheden moet ze nu meer dan ooit inzetten. Ze loopt de trap verder af, terwijl ze haar ademhaling gecontroleerd gelijkmatig houdt. Nog vijftig treden te

gaan. Ze loopt langzamer nu en gunt zich dit momentje alleen.

Maar eenmaal in de lobby, als ze allerlei mensen om zich heen ziet zwermen, heeft ze geen andere keuze. Hoewel ze snakt naar de anonimiteit van Madison Avenue (naar een kans om te ontsnappen, haar pijnlijke enkel vergetend), kan ze niet anders dan de lift nemen om helemaal terug te gaan naar de achtenvijftigste verdieping, waar haar kantoortje zich bevindt. Ze moet proberen te doen alsof het gewoon een normale ochtend is.

Blijkbaar worden de stagiairs de hele dag beziggehouden met welkomst- en trainingssessies. Dat komt Fia goed uit. Het geeft haar tijd om uit het raam te staren, na te denken over alle keuzes die ze ooit in haar leven heeft gemaakt en waar die keuzes haar hebben gebracht.

Tegen lunchtijd heeft ze nog helemaal niets gedaan. Afwezig nipt ze van haar koffie, staart naar Manhattan in het licht van de junizon en naar de eindeloze ramen van andere kantoorgebouwen zoals het hare. Haar gedachten blijven maar razen, terwijl ze opnieuw een oplossing probeert te bedenken.

Ze zou kunnen zeggen dat ze haar projecten opnieuw heeft bekeken en dat ze tot de conclusie is gekomen dat ze helemaal niet genoeg werk heeft om een stagiair te begeleiden.

Direct weet ze dat dit een slechte smoes is. Echt iedereen bij ZOLA is altijd heel erg druk. Door te klagen over weinig werk lijken haar collega's niet zozeer overwerkt, maar vooral inefficiënt. En wat zei Celia ook alweer dit voorjaar? Dat Fia eerst ervaring moet opdoen met het begeleiden van anderen, voordat ze promotie kan krijgen. Haar begeleidende werk met

de juridische medewerkers is goed, maar voldoet niet helemaal aan alle eisen.

Het vooruitzicht dat ze misschien nog een heel jaar ervaring moet opdoen voordat ze wel voldoet, stemt haar nou niet bepaald gelukkig. Ze wil heel graag officieel het werk doen dat ze eigenlijk al een tijdje doet, maar zonder de bijbehorende voordelen: senior medewerker. De hogere titel en het hogere salaris voelen verleidelijk dichtbij.

Een soort uitwisseling dan misschien. Zou ze dat kunnen regelen zonder dat ze, zoals Benjamin eerder suggereerde, alle beschamende details van hun verleden uit de doeken hoeft te doen? Zonder dat ze zich publiekelijk, voor haar bazen en collega's, te kakken hoeft te zetten? Als er al een manier is, kan ze er niet opkomen. Hoe kan ze op Celia Hannity afstappen en zeggen: 'Wat betreft de stagiairs: ik wil er wel een, maar niet *die*'?

Dat kan ze niet. Er zal ongetwijfeld om uitleg worden gevraagd.

Ze drinkt het laatste van haar koffie op, proeft elke druppel wanhoop, als iets in het atrium haar aandacht trekt.

Op de achtenvijftigste verdieping zijn alle deuren en wanden van de kantoorruimtes uiteraard van glas en daarachter, in de open ruimte, zitten zo'n vijftig juridische en administratieve medewerkers. Fia kan niets in haar kantoor doen zonder dat minimaal één persoon het ziet. Omgekeerd geldt natuurlijk hetzelfde. Ze gaat wat rechterop zitten, rekt haar nek en ziet een grote groep rond de printers hangen.

Het zijn de stagiairs die waarschijnlijk instructie krijgen. Nu ze weet waar ze op moet letten, vindt ze Benjamin vrij

eenvoudig in het midden van de groep. Ze had vanmorgen dus geen psychologische inzinking of een afschuwelijke dissociatie met de werkelijkheid. Hij staat daar echt.

Nu ze de kans heeft, bestudeert ze hem een poosje. Het is ontzettend raar om hem in een pak te zien. In haar gedachten leeft hij in een korte broek en shirt of eventueel een spijkerbroek en een overhemd, als het echt nodig is. Ooit dacht ze dat hij er belachelijk uit zou zien in nette kleding, maar dat is niet het geval moet ze eerlijk toegeven, terwijl ze elke centimeter van hem bekijkt, van zijn donkerbruine haar tot zijn hippe leren nette schoenen. Hij is een van de oudsten in de groep, misschien zelfs de alleroudste, maar dat is niet per se in zijn nadeel. Veel andere stagiairs hebben een bepaalde uitstraling en lijken op kinderen gekleed in grote-mensenkleden. De extra jaren (weer moet Fia eerlijk zijn) staan Benjamin goed.

Op een of andere manier zorgt deze analyse ervoor dat ze zich afvraagt hoe zij er tegenwoordig uitziet, of liever, hoe ze er vanmorgen had uitgezien toen hij haar weer voor het eerst zag. Dat is opmerkelijk, want ze maakt zich maar zelden druk om haar eigen verschijning.

Natuurlijk piekerde ze tijdens haar puberteit weleens over dit of dat, want toen was ze ervan overtuigd dat haar toekomstige succes en geluk (zowel bij de mannen als in het algemeen) werden bepaald door de manier waarop ze eruitzag. Ze kwam er echter al snel achter dat de maatschappij vrouwen niet zozeer waardeert vanwege een knap uiterlijk, maar vooral vanwege een slank lichaam. Slank zijn en geen zichtbare, rare afwijkingen hebben betekent natuurlijk niet dat het leven van een

vrouw gegarandeerd op rolletjes loopt, maar het maakt alles wel net wat makkelijker. Ze kan zonder al te veel gedoe een baan en een man krijgen en mooie kleren dragen.

Fia is dun (gespierd, zou ze waarschijnlijk zelf zeggen) en het lijkt erop dat ze dat altijd zal blijven. Qua uiterlijk maakt ze zich dus eerlijk gezegd niet zoveel zorgen. Vermoedelijk zal ze geen Kardashian-curves ontwikkelen al zou ze ervoor trainen, en is ze niet de meest elegante figuur op hoge hakken, maar ze heeft lange benen, slanke armen en ze vindt het stiekem wel leuk dat ze een beetje *scrappy* is. Ze voelt zich fijn in haar eigen lichaam. In dit opzicht, net als in de meeste andere, is ze pragmatisch.

Toch pakt ze het make-upspiegeltje uit haar tas en tuurt er onopvallend in van achter haar bureau. Ze weet niet zeker wat ze verwachtte te zien. Het is gewoon haar gezicht: bleke huid, blauwe ogen en rood haar dat, gelukkig, nog redelijk netjes in de knot in haar nek zit. Als ze er niets aan doet, is haar haar een vogelnest van krullen die tot halverwege haar rug vallen. Het kost verschrikkelijk veel tijd om het op zo'n manier in bedwang te houden dat het eruitziet als een nette coupe, in plaats van een mislukte poging er wat van te maken. De keren dat ze zich in de loop der jaren heeft toegelegd op het langdurige proces van kammen, föhnen en een crème inmasseren, kreeg ze er uitbundige complimenten voor, met name van dronken, vreemde mannen in openbare toiletten. Maar op haar werk gaat ze, bij gebrek aan tijd of energie, altijd voor een knot.

'Je ziet er geweldig uit,' klinkt ineens een stem en Fia verstyft onmiddellijk. Zonder op te kijken, weet ze wie daar staat.

‘Zoals altijd,’ vervolgt Benjamin grappend en hij kijkt haar recht aan. Het voelt alleen niet bepaald als een gemeend compliment.

Fia fronst alleen maar. Alle afkeer die ze voor deze man voelt, ziet ze weerspiegeld in zijn gezichtsuitdrukking.

Ze klapt het spiegeltje resoluut dicht en stopt het in een bureaula. Wat is ze toch een idioot om zich door hem te laten betrappen terwijl ze naar zichzelf zat te staren. Hoe vernederend (ze haat dit woord).

Benjamin stapt het kantoortje binnen. De deur zwenkt achter hem dicht. Hij kijkt naar het bureau dat voor hem bedoeld is. Hij maakt echter geen aanstalten om eraan te gaan zitten. Hij blijft bij de deur staan en leunt tegen de glazen wand. In zijn hand houdt hij een ZOLA-map en een ZOLA-pen waarmee hij zwaait.

‘Ik moet het bedrijf ontdekken en van alles opschrijven over mensen op de verschillende afdelingen hier, te beginnen met jou als mijn... mentor,’ zegt hij, alsof het woord hem doet kokhalzen. ‘Het is zo’n “leer-elkaar-kennen-ding”.’

‘Wat?’ vraagt Fia.

Benjamin snuift ongeduldig. ‘Het is een oefening om de stagiairs bekend te laten worden met...’

‘Nee,’ onderbreekt ze hem, ‘dat snap ik wel. Maar ik...’

Met een vreugdeloos en ongelovig lachje stopt ze. Dan